

připojil k trestnímu řízení, až do 10. března 1931, kdy bylo trestní řízení pravoplatně skončeno. Od 11. března 1931 počala pak běžeti nová zákonná promlčecí lhůta, neboť z pojmu přetržení promlčení vyplývá, že doba dosud uplynulá se nepočítá a že lhůta promlčecí počne běžeti celá znovu (srov. rozh. čís. 7651 Sb. n. s.). Z toho plyne závěr, že jest pro spor bezvýznamná okolnost, kterou považovaly nižší soudy za rozhodnou, že totiž žalobce podal již za trestního řízení dne 25. října 1928 žalobu na náhradu škody a že v této žalobě, o níž bylo sporné řízení přerušeno podle § 191 c. ř. s. až do pravoplatného skončení trestního řízení, vedeného proti žalovanému, řádně nepokračoval, učiniv návrh na pokračování ve sporu teprve dne 20. října 1932. Usuzovaly-li nižší soudy z této okolnosti, že žalobce, podav návrh na pokračování v řízení o uvedené žalobě po více než 19 měsících po skončení trestního řízení, projevil trvalý nezájem na sporu, a že právní účinky přetržení promlčení podáním této žaloby podle § 1497 obč. zák. nenastaly, neposoudily věc správně po stránce právní v otázce promlčení žalobního nároku, neboť přehlédly, že v souzené věci promlčecí lhůta (§ 1489 obč. zák.) pro připojení se žalobce jako soukromého účastníka k trestnímu řízení začala běžeti od 11. března 1931 znovu. Poněvadž návrh na pokračování ve sporu, učiněný dne 20. října 1932 u soudu, byl podán ještě před uplynutím této nové promlčecí lhůty, nenastalo promlčení žalobního nároku. Pro odchylný právní názor v otázce promlčení nezabývaly se nižší soudy ostatními námitkami, jež žalovaný vznesl proti žalobnímu nároku ve věci samé, takže jest řízení kusé (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 14865.

K § 231 ex. ř.

Byl-li proti odkázání na pořad práva podle § 231 odst. 1 ex. ř. podán rekurs, počíná se měsíční lhůta podle § 231 odst. 2 ex. ř. teprve dnem doručení usnesení vyřizujícího rekurs neb dovolací rekurs.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1936, R II 604/35.)

Rozvrhovým usnesením ze dne 24. září 1935 bylo vysloveno, že částka 30.447 Kč 50 h přikázaná vymáhajícímu věřiteli Robertu L-ovi na částečnou úhradu jeho vykonatelné pohledávky bude v důsledku platební záповědi a ustanovení § 383 a násl. zák. čís. 76/27 sb. z. a n. po právní moci tohoto usnesení s přirostlými úroky poukázána bernímu úřadu v Č. T. Banka Č. T. (knihovní věřitel) byla odkázána se svým odporem na pořad práva, proti čemuž podala rekurs. Současně byla jí usnesením prvního soudu ze dne 7. října 1935 prodloužena lhůta podle § 231 ex. ř. o měsíc. Rekursní soud návrh zamítl proto, že lhůta § 231 jest lhůtou zákonnou, nikoliv soudcovskou, takže ji nelze prodloužiti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 231 ex. ř. odst. 2 ex. ř. musí se ten, kdo s odporem byl odkázán na pořad práva, vykázati v jednom měsíci po tom, co rozvrhové usnesení bylo doručeno, že již zahájil sporné řízení, jehož jest třeba k vyřízení odporu, jinak usnesení rozvrhové k návrhu každého oprávněného odporem dotčeného bude provedeno nehledíc k odporu. Z povahy věci plyne, že v případě, kde byl proti rozhodnutí o odkázání na pořad práva podán rekurs, počíná se měsíční lhůta teprve dnem doručení usnesení o rekursu neb dovolacího rekursu, neboť dokud je možné vyřízení odporu pořadím stolic v exekučním řízení, nelze na účastníku podávším odpor žádati, by zároveň zahájil spor, jenž by se stal na-prosto bezpředmětným, kdyby jeho rekursu bylo v řízení exekučním vyhověno (srov. Sb. n. s. čís. 7697 a rozh. býv. víd. nejv. soudu z 1. srpna 1906 čís. 13040 J. Bl. 1906/44). Podala-li tedy stěžovatelka rekurs proti odkázání na pořad práva, prodloužila se tím samočinně lhůta podle tohoto ustanovení tak, že ji nebylo počítati od doručení rozvrhového usnesení, nýbrž teprve od doručení usnesení rekursního soudu, a vyslovil-li první soud usnesením ze dne 7. října 1935 tento následek podání rekursu, nešlo ve skutečnosti o prodloužení zákonné lhůty soudním usnesením, jež by bylo arcíť podle § 58 ex. ř. nepřípustné, nýbrž o zjištění, že prodloužení nastalo podáním rekursu proti odkázání na pořad práva. Důvod, z něhož rekursní soud změnil usnesení prvního soudu, tudíž neobstojí.

Čís. 14866.

Předpis čl. 49 obch. zák. platí jen pro obchodní cestující, kteří cestují po přespolních místech a jsou oprávněni uzavíratí obchody, nikoliv však pro místního zástupce, třebas místo jeho činnosti jest vzdáleno od sídla podniku principálůva.

Oprávnění místního zástupce jest posuzovati podle čl. 47 obch. zák.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1936, Rv I 291/34.)

Proti žalobě na zaplacení pohledávky za objednané a dodané zboží namítla žalovaná, že pohledávku tu již zaplatila zástupci žalobkyně M-ovi, o němž se domnívala, že má plnou moc k inkasu a to tím spíše, že jí odevzdal nekvitovaný účet žalobkyně touto mu zasláný. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d žalobě vyhověl. D ů v o d y Procesní soud považuje agenta žalobkyně M-ého jenom proto za oprávněného přijímatí placení, že to sám o sobě tvrdil a že sám účet předložil. M-ý neměl však plnou moc k uzavírání obchodů a byl stále činným jen na témže místě. Podle toho nebyl M-ý cestujícím ve smyslu poslední věty čl. 49 obch. zák. a rozsah jeho plné moci nemůže proto býti posuzován podle tohoto zákonného ustanovení, nýbrž jenom podle čl. 47 obch. zák. (Staub 1908 str. 299), podle něhož o obsahu plné moci ob-